

Mihail Sadoveanu s-a născut pe data de 5 nov. 1880, la Pașcani și a murit pe data de 19 oct. 1961 la București.

Activitatea sa creatoare durează din cursul anului 1904 până în 1954 și cuprinde peste 13 000 de pagini.

Dintre temele operelor sale amintim: frumusețea naturii: „Valea Frumoasei”, istoria: „Frații Jderi”, „Zodia Cancerului sau Vremea Ducăi-Vodă”, viața satului românesc: „Bordeienii”, „Sluga”, condiția umană: „Haia Sanis”.

Opera „Frații Jderi” este, de fapt, o trilogie compusă din volumele: „Ucenicia lui Ionuț”, „Izvorul Alb” și „Oamenii Măriei Sale”.

Cadrul temporal al operei este fixat între anii 1469 și 1475.

Mihail Sadoveanu reușește să prezinte într-un mod deosebit figura legendarului domnitor Ștefan cel Mare, romanul „Frații Jderi” putând fi caracterizat ca un roman al domniei acestuia.

Caracterizarea directă a personajului principal al acestei opere, domnitorul Ștefan cel Mare, este realizată din două perspective: cea a autorului și cea a altor personaje.

Caracterizarea directă din perspectiva autorului cuprinde portretul fizic al domnitorului și se realizează cu ajutorul descrierii: „avea obrazul ars proaspăt de vântul de primăvară. Se purta ras, cu mustața ușor cărunțită. Avea o puternică strângere a buzelor și o privire verde tăioasă. Deși scund de statură, cei dinaintea sa, opriți la zece pași, păreau că se uită la el de jos în sus”.

Caracterizarea directă din perspectiva altor personaje este realizată din atitudinea celorlalte personaje față de domnitor. Acesta reușește să-i impresioneze pe solii străini cu ordinea și disciplina de la curte și implicit, din țară. Cunoscut de toți și admirat, „se zvonește prin sate despre Măria Sa că-i om nu prea mare de stat, însă groaznic când își încruntă sprânceana”. Dacă în relațiile cu boierii este de multe ori aprig și iut la mânie, în relațiile cu oamenii de rând este blând și înțelegător, plăcându-i să poposească în mijlocul lor.

Caracterizarea indirectă a personajului reiese din relațiile lui cu alte personaje, precum și din faptele sale.

Din relația cu fiul său, Alexandrel-Vodă, iese în evidență înțelepciunea domnitorului pe care încearcă să o transmită și fiului prin sfaturi: „noi, domnii și stăpânitorii de noroade, trebuie să urmăm pilda soarelui, dând în fiecare zi lumină fără a primi. Rânduiala noastră nu-i fără noimă în fața lui Dumnezeu. Dacă ai fi fost un mișel,...,ai fi asudat în robie; dacă ai fi fost un vierme, ai fi urmat soarta ta mâncând trupul unui înțelept; însă ești cucon domnesc.

Străinii îl privesc ca pe un mare cărturar, un iubitor de cultură și artă, un om al Renașterii. Bun diplomat, el primește străinii și discută cu aceștia în limbile lor, reușind să îi uimească. Astfel solii străini spun că „a băut din apa înțelepciunii din aceeași fântână răsăriteană din care s-a adăpat Apusul.”

Trăsăturile dominante ale voievodului sunt voința și dorința de dreptate: „a prigonit pe lotri, a bătut peste fălci pe dușmani, a grăbit sfârșitul vicleniilor”. Politica pe care el o duce este una dreaptă, iar brațul Măriei Sale a lovit, a stăpânit și a călăuzit”.

În scena bătăliei de la Vaslui, domnitorul apare călare într-o imagine impunătoare. Reacția celor din jur la vederea sa exprimă înfiorare și emoție: „în jurul Măriei Sale se aflau, stând în încremenire și cu mâinile înghețate unii dintre boieri”. Slujitorii care s-au jertfit au fost adunați de prin nămoale. Momentul este plin de tragism acesta fiind accentuat de cuvintele pline de durere ale domnitorului care a poruncit: „zi de post și de rugăciune pentru toți morții noștri”, iar natura pare și ea pătrunsă de aceeași suferință: „după ce a tăcut Măria Sa, a sunat vântul mai cu tărie”.

Exemplu prin faptele sale, prin caracterul său, Ștefan cel Mare este un simbol al patriotismului, al dragostei de țară și de popor, al dreptății, al demintății și al cinstei, iar Sadoveanu este cel care, prin romanul „Frații Jderi” prezintă „soarele Moldovei” în plină strălucire într-un mod memorabil.